

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 108/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 370/04 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 354/06, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 370/04 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 354/06.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 1. decembra 2004 podal žalobu okresnému súdu a že: *„Po zbytočných prietahoch od podania žaloby do dňa 23. 08. 2005 zákonná sudkyňa vydala plevelné Uznesenie 13C/370/2004-50 – ktorým rozhodla prerušiť konanie v ktorom nekonala a tak rozbehla hrátky a zbytočné zaťažovanie Krajského súdu a sťažovateľa.“*

Z príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením z 23. augusta 2005 prerušil konanie vo veci sp. zn. 13 C 370/04 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. Ps 12/04 (konanie o spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony). Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza: *„Krajský súd v Žiline, senát... rozhodol uznesením 5Co/420/2005-59 zo dňa 27. 02. 2006, doručené až po zbytočných prietahoch dňa 05. 04. 2006, po lehote 30 dní. Senát... rozhodoval laxne a so 100 % - určitosťou tento senát spis nečítal, pretože uznal konanie PS 12/04 ako dôvod na prerušenie konania 13C/370/2004, pre tohto sudcu zjavne neplatí presumpcia nespôsobilosti, pretože doteraz žiaden súd v tejto veci nerozhodol.“*

Senátu... stačí na rozhodnutie hocičo, čo mu dôjde do uší, hoci aj šum lístia.“

Sťažovateľ okrem iného poukazuje aj na to, že zákonná sudkyňa mu uznesením č. k. 13 C 370/04-64 z 3. júla 2006 v predmetnej veci zamietla ustanovenie advokáta a ďalej uvádza: *„na ilustráciu, sťažovateľ musel poslať na Európsky súd pre ľudské práva proti protivenstvám sudkyne... už 5x sťažnosť... sťažovateľ musel znovu podať odvolanie proti plevelnému uzneseniu.“*

Krajský súd uznesenie okresného súdu č. k. 13 C 370/04-64 potvrdil uznesením 5 Co 354/06 z 29. septembra 2006, o čom sa sťažovateľ v sťažnosti zmieňuje takto:

„Rozhodnutie je zase jalové a zjavne vidieť z textu, že senát... spis nečítal... Týmto výrokom... jasne preukázal brutálnu iniciatívu za každú cenu zmariť všetko a čokoľvek, aj to čo garantuje Ústava SR...“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„II. A. Okresný súd a Krajský súd v Žiline porušili základné práva MUDr. Dušana Bira v konaniach 13C 370/2004 a 5Co 354/2005 a 2006, podľa čl. 46 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 medzinárodného dohovoru.

II. B. Okresný súd a Krajský súd v Žiline sú povinní zaplatiť MUDr. D. B. (pre opakované obštrukcie) každý sumu 200.00.- Sk ako finančné zadosťučinenie, do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II. C. Okresný súd je povinný vo veci 13C 370/2004 bezodkladne konať bez ďalších obštrukcií. V prípade pokračujúcich prietáhov alebo úskočného správania, môže MUDr. D. B. žiadať nemajetkovú ujmu od súdu Okresný súd v Žiline sumu, ktorú požaduje v žalobe 13C 370/2004.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa z 3. januára 2007 obsahuje hrubo urážlivé výroky, dehonestujúce a neopodstatnené obvinenia adresované nielen voči sudkyňi pôsobiacej na okresnom súde, sudcovi krajského súdu, ale aj voči sudcom ústavného súdu, ktorí *«v minulosti brutálne zneužívali svoje právomoci na porušovanie práv aj na Ústavnom súde proti sťažovateľovi, až do takej miery, že sťažovateľ musel podať žaloby na „ochranu svojej osobnosti“, proti osobám – sudcom Ústavného súdu»*.

Predmetné výroky a vyjadrenia sťažovateľa okrem iného neprimeraným spôsobom obviňujú sudcov ústavného súdu z nespravodlivého rozhodovania vo vzťahu k sťažovateľovi a naznačujú zaujatosť sudcov ústavného súdu pri ich rozhodovaní.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v sťažnosti prekročil hranicu únosnej kritiky a hrubo urážal zákonnú sudkyňu okresného súdu, ako aj sudcu odvolacieho súdu, ale i samotný ústavný súd, resp. jeho sudcov, a to v rozpore s princípom zachovávanía úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania v súlade s § 1 a § 2 Občianskeho súdneho poriadku rešpektovaný všetkými účastníkmi konania a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch.

Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii samotného rozhodujúceho súdu, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a z tohto dôvodu bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Na záver možno preto uviesť, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania podaného ústavnému súdu je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní, na čo už bol sťažovateľ rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 52/06 zo 14. februára 2006 upozornený, avšak napriek tomu vo svojom podaní tieto výroky opätovne použil.

V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu takéhoto návrhu môže byť tento odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2007